La pluja que havia de caure

Aquest dimecres a dos quarts de deu del vespre va caure un ruixat sobre Barcelona. Va ser curt però intens i la ciutat va vibrar sota la pluja perquè era un moment llargament esperat. Les gotes, grasses i molsudes, espetegaven contra les fulles adolorides dels plàtans del carrer Aragó, regalimaven pels troncs eixarreïts dels lledoners, torturats per un llarg i poderós estiu. L'aiguada va cobrir amb una pàtina brillant el centre de la plaça de Catalunya i la caòtica rotonda de la plaça d'Espanya.

Mentre mirava per la finestra vaig pensar en aquella cançó de Dylan que ressonava en els tocadiscs de la nostra joventut, «Una gran pluja molt aviat caurà». De fet em van venir al cap moltes d'aquelles complantes que es cantaven a la vora de les fogueres dels campaments d'estiu, tonades que ens embolicaven amb un tel de melangia, dolorós i plaent a la vegada, perquè en el fons dels nostres cors s'hi covaven molts somnis.

Vaig pensar en tots els que van tenir somnis com els meus, els vius i els morts, vaig intentar recordar els anhels que havíem anat deixant en les cunetes de la vida, mentre una estranya lluentor il·luminava el perfil dels edificis.

A la televisió els diputats s'havien aixecat per cantar aquell vell himne que vaig aprendre a l'estació de Canet un estiu de 1976. Aleshores una gota, no sé si de pluja, va esclatar en la meva galta.

Ja sé que la pluja i la melangia fan una barreja perillosa, ja sé que els somnis sempre s'esvaeixen quan despertes, ja sé que mai plou a gust de tothom, però en aquell moment, dimecres 6 de setembre de 2017 a dos quarts de deu del vespre, vaig tancar la mà per atrapar aquell moment i vaig anar a dormir pensant que alguna cosa important havia canviat definitivament. Igual que deia el poeta, a mi també em passa tot sovint: tanco una mà i mai més ja no l'obro.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/09/09/pluja-que-havia-caure/866429.html?utm_source=rss